

[Ole Bjørn Kraft.]

en vis Kritik, der gik ud paa, at det ikke gik hurtigt nok. Saaledes kan Tingene skifte. Endvidere havde man dengang det i og for sig fuldt berettigede Ønske, at det skulde være regulære danske Troppstyrker, der skulde overtage Bevogtningsopgaverne i Stedet for de Styrker, som indtil da havde disse Opgaver under sig. Derfor var Stillingen for mig dengang den, at man pressede paa med Hensyn til disse Styrkers Uddannelse.

Saadan noget har f. Eks. det ærede Medlem Hr. Norlev sikkert fuldstændig glemmt, som han i det hele taget synes at have glemmt, hvordan Forholdene laa i den Periode, han har omtalt her fra Talerstolen.

Jeg vil gerne takke den højtærede Forsvarsminister for de Udtalelser, han fremsatte med Hensyn til selve den Tilstand, i hvilken vort Forsvar, ja, Forsvar kan man jo ikke kalde det, men vort militære Beredskab i Dag befinder sig. Ministerens Udtalelser var ganske i Overensstemmelse med de Synspunkter, jeg selv havde fremsat, og jeg er glad for at faa dem bekræftet paa denne Maade. Deri laa jo ogsaa et meget effektivt Svar til det ærede Medlem Hr. Norlev, som i sin Tale her havde glemmt, hvad han havde sagt, første Gang det ærede Medlem var oppe paa Talerstolen, idet han da talte om den kolossale og unødvendige Oprustning, der fandt Sted. Den højtærede Forsvarsminister har nu over for os bekræftet, at selv efter det, som det ærede Medlem Hr. Norlev kalder en Oprustning, er vor Situation i Dag med Hensyn til materielle Anskaffelser og hele Militærstyrkens Effektivitet i høj Grad foruroligende. Den er i Virkeligheden af en saadan Karakter, at man maaske skulde være mere optaget af at søge i et stærkere Tempo at faa denne Effektivitet forøget end, som det først og fremmest er sket fra det ærede Medlem Hr. Norlevs Side, at kritisere, at der overhovedet sker noget paa dette Omraade.

Til det ærede Medlem Hr. Norlev vil jeg sige, at det er og var fuldstændig uberegtiget at stille det Krav til mig eller til den nuværende Forsvarsminister, at der skulde være en anden Plan end de Planer, der har været forelagt med Hensyn til Etableringen af de danske Militærstyrker, dels fordi den Ordning, vi har nu, er af ganske

midlertidig Karakter og ikke maa foregribe den Ordning, der gennemføres, naar Forsvarskommissionen afslutter sit Arbejde, og dels, fordi den, som alle forstandige og fornuftige Mennesker, der følger med, ogsaa har vidst, har maattet bygges op fra Dag til Dag, efterhaanden som Kravene meldte sig. Saaledes har Forsvarsministeren nu ogsaa været stillet over for pludselige Krav, som man ikke har kunnet forudse, f. Eks. Bevogtningen af og Vagtstyrkerne paa Bornholm.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Norlev, at der er ingen Forskel paa eller Uoverensstemmelse mellem, hvad jeg har foretaget mig paa disse Omraader, og hvad den nuværende højtærede Forsvarsminister har foretaget sig. Det er ganske paa Linie med og i Fortsættelse af hinanden, og der er ingen som helst principiel Ændring i disse Ting. Naar det ærede Medlem Hr. Norlev i den Forbindelse taler om Uklarhed, saa findes denne Uklarhed kun eet Sted, og det er hos det ærede Medlem selv, som ogsaa fuldstændig synes at have glemmt, at jeg Maaned for Maaned i det Finansudvalg, som det ærede Medlem er Medlem af, gav en Redegørelse for alle disse Ting.

Til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard vil jeg gerne sige, at vi er fuldstændig enige med Hensyn til det særlige Spørgsmaal om Tysklandsdivisionen. Jeg har ikke sagt, at vi paa Forhaand har været forpligtet til at betale disse Vaaben, men jeg har sagt, at naar vi har besluttet os til at svare bekræftende over for den engelske Regering med Hensyn til, at vi vilde afsende Tysklandsdivisionen, maa vi naturligvis sørge for at skaffe os de Vaaben, der er nødvendige til denne Tysklandsdivisions Udrustning. Med Hensyn til om vi skal betale det eller ikke, nærer jeg samme Ønske som det ærede Medlem og Forsvarsministeren, at man kan faa en Ordning, der ogsaa fra et økonomisk Synspunkt er tilfredsstillende for os, men jeg maa i øvrigt om dette Spørgsmaal henholde mig til Indholdet og Ordlyden af den Skrivelse fra Krigsministeriet, der har været citeret, Skrivelsen af 12. Oktober 1945. Set paa lang Sigt er dette Spørgsmaal ikke af nogen stor økonomisk Interesse, thi hvad enten vi skal skaffe os Vaaben nu paa den ene eller den anden Maade, er